

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 7-A DUPĂ RUSALII

(Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum)

SF. ȘI DREPTUL EVDOCHIM;

SF. ȘI DREPTUL IOSIF
DIN ARIMATEEA

(Lăsatul secului pentru Postul Adormirii Maicii Domnului)

DUPĂ CREDINȚA VOASTRĂ FIE VOUĂ

Despre doi orbi și un mut îndrăcit ne vorbește Sfânta Evanghelie care s-a citit astăzi. Scurtă în conținut, dar profundă în semnificație. Mântuitorul era în Capernaum și doi oameni se țineau după El, rugându-L să-i tămăduiască de orbire. Putea să nu o facă, dar cât de atent și delicat a fost Domnul cu acești neputincioși, care l-au mărturisit identitatea Sa biblică și mesianică.

Patru adevăruri cuprinde această evanghelie:

❖ Domnul a ascultat rugăciunea acestor orbi și a împlinit-o.

❖ Le-a cerut să-și vadă credința și după credința lor a pronunțat cuvânt dumnezeiesc: fie vouă după credința voastră!

❖ Domnul nu trece cu vederea rugăciunea bolnavilor și a neputincioșilor.

❖ Domnul n-a suportat să vadă un om stăpânit de demoni, l-a vindecat îndată, nu i-a cerut credință, nici nu avea cum s-o mărturisească, era mut și îndrăcit.

În ultimul timp Domnul ne-a vorbit de mai mulți îndrăciți și, ca Dumnezeu, ne-a făcut să înțelegem prin Evanghelia Sa că astăzi, mai mult ca oricând, lumea este bântuită de nevedere și de îndrăcire, sub mai multe aspecte. Enumerăm câteva: nevederea – nu avem ochi să

vedem lucrarea lui Dumnezeu în lume, în creația Sa; nu avem ochiul interior curat să ne vedem pe noi înșine așa cum suntem, fără să ne supraevaluăm și fără să vedem numai neghina din ochiul aproapelui și niciodată bârna din ochiul nostru, pe care nu o luăm în seamă.

Nu mai avem tăria înaintașilor noștri să vedem suferința care ne înconjoară și să auzim suspinurile semenilor noștri. O dată nu suntem în stare să grăim semenilor noștri un cuvânt bun despre Dumnezeu! Suferim deci profund de muțenie, căci niciodată nu vorbim despre tainele lui Dumnezeu, ci adeseori, gângavi fiind și îndrăciți, vorbim despre patimi, sudalme, bârfe, cuvinte disprețuitoare la adresa lui Dumnezeu, înjurături la locul de muncă, cuvinte pe care mi-este și rușine să le grăiesc.

De aceea Dumnezeu nu a mai suportat locurile noastre de muncă, le-a

lăsat la dispoziția noastră și noi ne-am arătat priceperea, le-am vândut! De aceea ne-am trezit într-o țară fără locuri de muncă și am plecat slugi, să plângem pe glia altora, să muncim ca vitele de povară, fără să agonisim nimic.

Evanghelia de astăzi ne pune diagnosticul: orbi și muți îndrăciți. Mai este o scăpare și aceasta este numai la Dumnezeu. Să ne întoarcem din nou la credință ca să putem îndrepta tot ce s-a stricat de 70 de ani încoace și Domnul, văzând credința noastră, fiindu-I milă de noi, va rosti și pentru noi cuvintele: după credința voastră fie vouă! Și atunci când vom ajunge frate cu adevărat pentru semenul nostru, Dumnezeu ne va aduna iarăși împreună aici, în acest pământ gură de rai, plai mioritic și va face din nou să coboare ploaia Sa și peste cei buni și peste cei răi. Amin! ❖

Părintele Dinu

SFÂNTUL ROMÂN CARE A ODRĂSLIT ÎN PUSTIA HOZEVEI

Sfântul Ioan Iacob de la Neamț s-a născut la 23 iulie 1913, în satul Crăiniceni, comuna Horodiștea, din fostul județ Dorohoi, într-o familie de țărani foarte credincioși, anume Maxim și Ecaterina, fiind singurul copil la părinți. Din botez a primit numele de Ilie. După șase luni de zile de la naștere, mama sa și-a dat sufletul în mâinile Domnului, lăsând copilul în grija bunicii sale, Maria.

După doi ani, moare și tatăl său, în război, în toamna anului 1916, copilul rămânând în grija rudelor apropiate. Primii ani de școală îi face în satul natal, apoi urmează gimnaziul la Lipcani-Hotin și liceul la Cozmeni-Cernăuți, fiind cel mai bun elev din școală.

În vara anului 1932, rudele voiau să-l dea la facultatea de Teologie din Cernăuți, ca să-l facă preot. Chemat de Dumnezeu la o viață mai înaltă, le spune rudelor: „Nu, eu vreau să mă fac călugăr!” După un an, pe când lucra la câmp și se ruga lui Dumnezeu să-i descopere calea pe care să o urmeze, aude un glas de sus, zicând: „Mănăstirea!” Călăuzit de Duhul Sfânt, intră în obștea Măn. Neamț. Starețul mănăstirii, Nicodim, viitorul Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, îl primește cu dragoste.

Între anii 1934-1935, face serviciul militar la Dorohoi ca infirmier, având multă milă de cei bolnavi și fiind iubit de toți. În toamna anului 1935 se reîntoarce în obștea

Măn. Neamț și continuă ascultarea de bibliotecar și îngrijitor la bolniță. În anul 1936, fericitul rasofor Ilie Iacob este tuns în îngerescul cin călugăresc.

Arzând cu inima pentru Hristos și pentru Sfintele Locuri, monahul Ioan Iacob pleacă în Țara Sfântă împreună cu alți doi monahi din lavră. Fericitul Ioan Iacob se nevoiește în Mănăstirea Sf. Sava de lângă Betleem timp de zece ani, răbdând grele ispite, boli și încercări de la oameni și de la diavoli. Ascultarea sa a fost cea de paracliser, dar și de infirmier pentru călugări și arabii și beduinii bolnavi sau răniți în război.

Avea și darul scrierii de învățături și versuri duhovnicești, pe care le trimitea fraților săi din Țara Sfântă sau le dădea pelerinilor români care veneau spre închinare la Mormântul Domnului.

Între anii 1939-1940 Sf. Ioan Iacob s-a nevoit împreună cu un ucenic român într-o peșteră din pustiul Qumran, aproape de Marea Moartă. Aici a cunoscut pe monahul Ioanichie Pârâială, care i-a rămas ucenic credincios până la obștescul sfârșit.

Între anii 1940-1941, din cauza războiului, Cuviosul Ioan a stat cu mai mulți călugări din Țara Sfântă într-un lagăr pe Muntele Măslinilor. Fiind eliberat, se reîntoarce la Măn. Sf. Sava și continuă aceleași ascultări și nevoințe. În anul 1947 este hirotonit diacon și apoi preot, fiind numit de Patriarhia Română egumen la Schitul românesc Sf. Ioan Botezătorul de pe valea Iordanului, aproape de locul unde S-a botezat Domnul nostru Iisus Hristos.

Timp de 5 ani, cât a dus această ascultare, Cuviosul Ioan Iacob săvârșește zilnic toate sfintele slujbe în limba română, traduce numeroase pagini din Sfinții Părinți cu învățături pentru călugări și pelerini; compune un bogat volum de versuri duhovnicești, înnoiește biserica schitului

și, mai ales, viața duhovnicească din schit, ostentindu-se mult pentru primirea pelerinilor din țară. Singurul său ucenic statornic era monahul Ioanichie, precum și câteva maici românce bătrâne, Melania, Natalia, Galinia, Casiana și Magdalena, care îi erau fiice duhovnicești și se aflau sub ascultarea sa.

În anul 1952, Cuviosul Ioan împreună cu ucenicul său Ioanichie intră în obștea Măn. Sf. Gheorghe Hozevitul din pustiul Hozeva, pe valea pârâului Cherit (Horat). Din vara anului 1953, fericitul Ioan se retrage cu ucenicul la o peșteră din apropiere, numită Chilia Sfintei Ana, unde se nevoiește timp de 7 ani.

În vara anului 1960, bolnav și suferind, își simte sfârșitul aproape. Miercuri, 4 august, s-a împărțit cu Sfintele Taine, iar joi dimineața la orele 5 și-a dat sufletul în mâinile lui Hristos, la vârsta de numai 47 de ani. După trei zile a fost înmormântat în aceeași peșteră de egumenul mănăstirii Sfântul Gheorghe, arhimandritul Amfilohie, iar la 8 august 1980 trupul său a fost aflat întreg, nestruciat de vreme, răspândind bună mireasmă. La 15 august 1980, a fost așezat într-o raclă frumoasă și cu mare cinste a fost dus în procesiune, împreună cu câțiva arhieri de la Patriarhia Ortodoxă din Ierusalim și mii de pelerini care au venit la praznicul Adormirii Maicii Domnului, hramul acestei mănăstiri, depunând sfintele moaște în biserică. De atunci, vin zilnic pelerini ortodocși, și chiar catolici, ca să se închine la moaștele Cuviosului, cerându-i ajutorul, pe care toți cei ce se roagă cu credință, îl primesc.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut în rândul sfinților la data de 20-21 iunie 1992, fixându-i-se zi de prăznuire, 5 august, data mutării lui la cele veșnice. ❖

IMNUL ROMÂNESC

de Sf. Ioan Iacob de la Neamț (Din pragul anului 1956)

Acum, ca niciodată
Treziiți-vă, români!
Având credință-n suflet
Și arma sfântă-n mâini.

În rodul născocirii
Să nu nădăjduiți,
Ci arma mântuirii
Mereu s-o mănuiți!

Uniți-vă în cuget
Prin simțuri creștinești
La sânul „Maicii voastre”
Celei duhovnicești!

În pavăza credinței
Fiind adăpostii,

La vreme de războaie
Veți fi nebiruiți.

Tot neamul de pe lume
Și cel de sub pământ
De s-ar scula-mpotriva,
Va fi de voi înfrânt.

Plecați-vă la Domnul
Grumazul umilit,
Să vă înalțe fruntea
În „plaiul” cel dorit.

De somnul nesimțirii
Să nu mai dormitați,
Că „zorii mântuirii”
Se-arată la Carpați

Cu dragoste curată,
Ca frații petrecând,
Să nu știrbim onoarea
Și graiul nostru sfânt!

Trezindu-ne simțirea
Din suflet creștinesc,
Să punem semnul Crucii
Pe steagul românesc!

Pe tronul cel din suflet
S-avem neconținut
Icoana preacinstită
A Regelui Mărit!

De vom păzi unirea
Și „Crezul din strămoși”,

Vom fi și jos, în lume,
Și-n ceruri glorioși!

În scumpa noastră țară
Atunci vor crește iar
Virtuțile străbune
Cu nume secular.

Din groapa stricăciunii,
Săpată de „tiran”,
Se va scula cu slavă
„Răsadul lui Traian”.

Deci azi, ca niciodată,
Să ne vădăm creștini,
Păstrând neprihănită
Credința, prin străini! ❖

SCHIMBAREA LA FAȚĂ A DOMNULUI

La 6 august, retrăim una dintre cele mai mari taine ale credinței creștine

revelată în timpul vieții pământești a Mântuitorului Hristos - Schimbarea la Față - care a avut loc în Galileea, așa cum ne istorisesc Sfinții Evangheliști sinoptici, dar și unul din martorii oculari prezenți pe Tabor: Apostolul Petru (II Petru 1, 17-18).

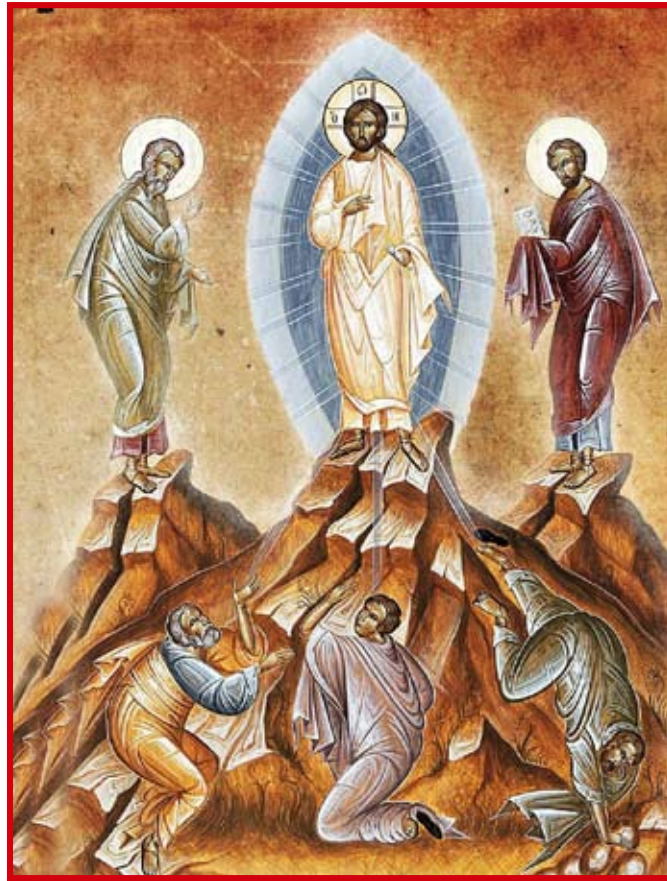
Urcarea Domnului pe munte alături de cei trei Apostoli ai Săi, Petru, Iacov și Ioan, este mereu comparată cu urcarea lui Moise pe Muntele Sinai, unde acesta a primit tablele Legii și a vorbit cu Dumnezeu. Sfintele Evanghelii se concentrează asupra tainei care are loc în singurătatea muntelui, așa cum face și Sfântul Evanghelist Luca: „pe când Domnul se ruga, chipul feței Sale și îmbrăcămintea străluceau” (Luca 9, 29).

Acum, în lumina cea veșnică, chipul lui Hristos S-a descoperit așa cum era în realitate, căci ochii trupești, umbriți de păcat, nu puteau privi dumnezeirea. Apostolii, la vederea luminii, au fost cuprinși de teamă și nedumerire.

La coborârea de pe Sinai a lui Moise cu tablele Legii „fața lui strălucea” (Ieșire 34, 29-35), căci strălucirea dumnezeiască în care se aflase timp îndelungat se întipărise pe fața sa. În schimb lumina lui Hristos strălucea din ființa Sa, fața și veșmintele Sale fiind transfigurate de puterea luminii. Lumina care strălucește, izvorând din icoana dumnezeirii lui Hristos, anticipează lumina Învierii care va ieși biruitoare din mormânt. Această lumină va lumina pe toți cei ce vor primi prin apă și Duh lumina cunoștinței de Dumnezeu, chemându-i la o viață nouă în Hristos.

Lumina dumnezeirii i-a făcut pe Apostoli să intre în starea de somn, ca o prefigurarea a morții, căci nu poate omul să vadă mărirea dumnezeiască și să rămână viu: „Petru și cei ce erau cu el erau îngreuiți de somn și, deșteptându-se, au văzut slava Lui” (Luca 9, 32).

Apostolii au fost orbiți de strălucirea luminii ce izvora de pe chipul lui Iisus, de aceea nu L-au putut privi timp îndelungat, așa cum nu putem privi soarele. Cei care acum sunt copleșiți de somn în apropiere de Domnul Hristos, Care le arată chipul Său cel veșnic, ceresc și nemuritor, vor fi la fel de ușor doborâți de oboseală și somn și în ceasul zbuciumului și rugăciunii din grădina Ghetsimani.

Schimbarea la Față descoperă taina Învierii și a luminii de dincolo. Prin această minune, a Schimbării la Față, la fel ca și la Botezul de la Iordan, când se deschid cerurile, ne încredințăm că firea zidită poate fi preschimbată, fiind capabilă să se îmbrace în lumină. Hristos descoperă pe munte, lumii, reprezentată de cei trei Apostoli, înfățișarea ultimă a noastră, preschimbată de lumina și strălucirea Învierii, care se va întâmpla la sfârșitul veacurilor.

Petru, cu părul alb, ca simbol al statorniciei și înțelepciunii, ridică mâinile, rostind: „ce bine este să fim noi aici”. Ioan, în veșmânt alb și roșu - ce simbolizează dragostea, el fiind Apostolul dragostei - cade cu fața la pământ, așa cum au căzut dreptii, văzând ceea ce este de nepătruns, și rămâne tăcut în fața tainei. Iacov, cade de pe munte, simbolizând martiriul său pe care-l suferă în Ierusalim. Și deasupra tuturor, Hristos Dumnezeu, Care binecuvintează, alungă frica și nesiguranța, biruind prin Cruce puterea morții.

În momentul strălucirii luminii pe chipul lui Iisus, apar lângă El Moise și Ilie, ambii vorbind cu El despre apropiatul Lui sfârșit în cetatea Ierusalimului (Luca 9, 31). Prezența

celor două mari personalități ale istoriei poporului ales atestă legătura dintre cele două testamente.

Această mare minune ne descoperă sensurile adânci ale istoriei, în centrul ei se află prezent, tainic și discret, Hristos, iar lumina de pe Față și veșmintele Sale simbolizează iluminarea și revenirea în sine a tuturor popoarelor care trăiau în latura și în umbra morții.

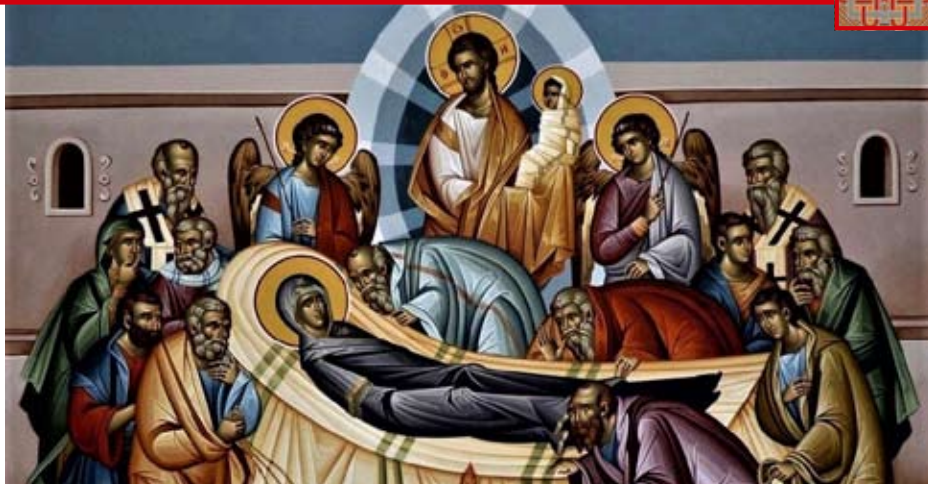
Peste toată această imagine, un nor luminos îi umbrește pe toți, iar din nor se aude o voce care zice: „Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit, pe Acesta ascultați-L!” (Matei 17, 5). Asemenea arătării la râul Iordan, acum Tatăl din ceruri cheamă lumea la a se împărtăși din izvoarele harului Duhului Sfânt. În Vechiul Testament, Dumnezeu vorbea totdeauna din nor. De această dată intervine un element nou: norul este luminos, distanța greu de trecut dintre Creator și creatura sa nu mai constituie un obstacol în vederea unirii cu El.

Glasul din norul luminos face ca spaima să fie prezentă pe munte. Iisus Se apropie de ei, îi atinge, mângâindu-i: „Sculați-vă și nu vă temeți” (Matei 17, 7). Ridicându-și privirea, îl văd doar pe Iisus. Fereastra deschisă pentru câteva momente către lumea cea veșnică se închide, iar Apostolii se întorc în cuprinsul lumii acesteia.

Între Schimbarea la Față și Învieria Domnului există o relație tainică, ambele fiind manifestări ale lui Dumnezeu Cel întrupat, ca prin ele, credința să rodească în inimile noastre. Taina acestei mari sărbători ne invită și pe noi, cei ce trăim într-o lume marcată de fragilitatea vieții pământești, de teamă și nesiguranță, să ne urcăm pe munte, spre a descoperi Lumina lui Hristos. Pentru omul contemporan, pentru care totul se reduce la plăcere, confort, risipă, singurătate și egoism, taina Schimbării la Față a Domnului este chemare, îndemn și încurajare: „Acesta este Fiul Meu Cel iubit, Iisus Hristos, de El să ascultați!” În măsura ascultării vom primi lumina în care vom umbla și vom avea viața cea veșnică. ❖

POSTUL ADORMIRII MAICII DOMNULUI

Este unul dintre cele mai importante posturi din an, mai scurt decât Postul Paștelui sau al Crăciunului. Începe de regulă la 1 august și ține două săptămâni, până la 15 august. Este cunoscut la noi mai ales sub denumirea de Postul Sfintei Marii sau Sântămariei și ne pregătește pentru cele două praznice importante care au loc în luna august: Schimbarea la Față, pe 6 august și Adormirea Maicii Domnului, pe 15 august.

Data acestui post a fost stabilită prin secolul al V-lea, când cultul pentru Maica Domnului a început să capete amploare. Durata acestui post a fost o vreme diferită, căci de pildă cei din Antiohia obișnuiau să postească doar o zi, pe 6 august, în timp ce credincioșii din Ierusalim posteau timp de opt zile. Unii creștini posteau chiar întreaga lună august, iar alții întreaga lună septembrie.

Uniformizarea duratei și a datei postului Adormirii Maicii Domnului s-a făcut în secolul al XII-lea, la sinodul local din Constantinopol din anul 1166, condus de patriarhul ecumenic Luca Crysoverghis, la care s-a hotărât ca postul să se țină de pe data de 1 august până pe 15 august, zi în care Biserica prăznuiește Adormirea Născătoarei de Dumnezeu.

Ca orice post, și Postul Adormirii Maicii Domnului nu se rezumă numai la înfrânarea de la anumite bucate, ci în primul rând de la toate lucrurile care ne despart de Dumnezeu, mai greu decât postul alimentar fiind oprirea de la săvârșirea de păcate și cultivarea cu mai mare atenție a virtuților.

Ne rugăm mai mult acum, în acest post există rânduiala săvârșirii slujbei Vercerniei împreună cu unul din cele două Paraclise ale Maicii Domnului, iar în ajunul praznicului, Prohodul Maicii Domnului. Credincioșii se spovedesc și se împărtășesc în număr mare în această binecuvântată perioadă a postului, mai ales la marile praznice ale Schimbării la Față și Adormirii Maicii Domnului.

În acest post, în fiecare luni, miercuri și vineri până la orele 15 se recomandă ajunarea, iar mai apoi se consumă doar mâncare uscată. În zilele de marți și joi se mănâncă legume fierte fără ulei. Sâmbăta și duminica este dezlegare la ulei și vin, iar pentru bucuria praznicului, în ziua Schimbării la Față facem dezlegare la pește.

Vom posti, dar fiecare după starea lui de sănătate, după vârsta și problemele sale, dar mai ales după râvna și evlavie pe care o avem la Maica Domnului și întotdeauna cu sfatul și binecuvântarea duhovnicului.

Mai mult însă ca niciodată, să ținem acest post. În întregime. Cu dragoste și cu bucurie, împletind postul cu rugăciunea și milostenia. Dacă de bunăvoie nu vom posti, cu evlavie, smerenie și recunoștiință față de Dumnezeu și Maica Domnului, să nu ne mirăm când vom fi, de nevoie, obligați să facem foamea.

Cum să postim?

❖ Îmi prescriu post limbii spre a o desprinde de obiceiul grăirii în deșert și spre a grăi cu grijă doar acele cuvinte care limpezesc calea venirii Tale. Și mi-am impus postul asupra grijilor mele pentru ca el să le poată alunga precum vântul împrăștie ceața, ca nu cumva ele să se interpună între mine și Tine și ca nu cumva să-mi întoarcă din nou privirea spre lume.

Iar postul mi-a adus în suflet liniște în fața lumilor necreate și create, și smerenie față de oameni și creaturi. Și mi-a picurat curaj în mine, de felul celui pe care nu l-am cunoscut vreodată pe când eram înarmat cu tot felul de arme lumești.

Care era nădejdea mea înainte de a fi început să postesc, în afară doar de o altă poveste spusă de alții și care trecea din gură în gură?

Povestea spusă de alții despre mântuire, prin rugăciune și post, a devenit a mea.

Postul fals însoțește falsa nădejde, întocmai precum lipsa postului însoțește lipsa de nădejde. Dar întocmai precum o roată se învârtă în spatele altei roți, tot astfel adevăratul post urmează adevăratei nădejdi.

Ajută-mă, Doamne, să postesc și să nădăjduiesc cu bucurie, căci Tu, Prea Veselul meu Praznic, Te apropii de mine cu zâmbetul Tău strălucitor. (Sfântul Ierarh Nicolae Velimirovici, *Rugăciuni pe malul lacului*)

❖ Se cuvine celui ce se nevoiește să se înfrâneze de la toate, nu doar de la bucate, ci îndeobște de la toate cele oprite, căci în ce chip tăierea unui singur mădular urâțește tot trupul omului, așa strică neajunsul unei singure virtuți întreaga frumusețe a înfrânării.

Trebuie să te înfrânezi cu toate simțurile: cu auzul, cu văzul, cu mirosul, cu gustul și pipăitul și, desfăcându-te de tot ce este pământesc, să te înalți cu mintea sus. Atunci va fi curată rugăciunea noastră către Domnul, și împreună-vorbirea cu El va fi asemenea celei îngerestei.

Adevărat post e acela când nu numai că ne înfrânăm, ci și împărțim săracilor și văduvelor ceea ce am fi cheltuit îndesulându-ne, astfel încât aceștia, dobândind astfel hrană, să-L roage pentru tine pe Dumnezeu și să facă postul tău jertfă bineplăcută Lui, precum spune Isaia: „Frânge celui flămând pâinea ta, și pe săracii cei fără casă adu-i în casa ta” (Isaia 58, 7). (Patericul Lavrei Sfântului Sava) ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 31 IULIE - 7 AUGUST 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 31.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 7-a după Rusalii (Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 3.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 5.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Slujbă de priveghere
Sâmbătă 6.08	08 ⁰⁰ -11 ³⁰	(†) Schimbarea la Față a Domnului - Utrenia, Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 7.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 8-a după Rusalii (Înmulțirea pâinilor) - Utrenia, Sf. Liturghie

În acest Post, în fiecare zi, de la ora 18, se va citi în biserică Paraclisul Maicii Domnului.